

AT LEVE I TRO

“Se, den hovmodige er uden retskaffenhed, men den retfærdige skal leve i tro.” (Habakkuks Bog 2:4)

Habakkuk vidste, at dommens dag var nær for Juda, og at Gud ville bruge det babylonske rige til at bringe dommen over dem. Velvidende at dette ville ske, undrede Habakkuk sig over, hvorfor Babylon – en endnu mere syndig nation en Juda – ville blive brugt til at bringe dom over Juda. Han så Babylon som en hovmodig nation. I sit svar til profeten, forsikrer Gud ham først og fremmest om, at Han ser den overmodige og ved, at hans sjæl ikke retskaffen.

Hovmod og stolthed er overalt og tager alle mulige former. Satan kan overbevise den bedende broder om at være stolt over sin evne til at bede, den voksende kristen om at være stolt over sin vækst, og selv den ydmyge kristen om at være stolt over sin ydmyghed.

Samtidig er der en vidunderlig kontrast til den hovmodige: "...men den retfærdige skal leve i tro". I modsætning til den hovmodige er der den retfærdige. Deres livs princip er deres tro i stedet for hovmod, som ser til sit eget. Ægte tro ser udover sit eget og over på Gud, mens hovmod altid vil skue indad på egne evner.

Denne korte erklæring fra profeten Habakkuk er en af de vigtigste og mest citerede sætninger fra det Gamle Testamente i det Nye Testamente. Paulus benyttede bl.a. denne sætning til at vise, at de retfærdige skal leve i tro og ikke ved loven. At være under loven er ikke måden at blive fundet retfærdig på i Guds nærvær – det opnås kun ved at leve i tro. Hvis dit liv udelukkende handler om at leve efter loven, så finder Gud dig ikke "godkendt".

Før han på så effektivt vis proklamerede evangeliets sandhed, var Martin Luther en augustinsk munk. Som munk tog han på en pilgrimsrejse til Rom, og idet han krydsede Alperne, blev han alvorligt syg. Mens han lå sygeramt, følte han stor uro – både fysisk og åndeligt – og et vers, som tidligere havde talt til ham, dukkede op i hans hukommelse: Den retfærdige skal leve ved sin tro, fra Habakkuk 2:4. Da Luther igen blev rask, fortsatte han til Rom og gennemgik de samme "turist ritualer", som alle andre pilgrimme. En dag kom han til Sankt Johannes' laterankirke, hvor der er en trappeopgang, som siges at være fra Pilatus' dommerhal. Det var pilgrimmenes skik at klatre op af denne trappeopgang, men aldrig på deres fødder – de klatrede i smerte et trin af gangen på deres knæ, altimens de sagde deres bønner og kyssede trinene, hvor det menes, at Jesu blod faldt.

Luther kom til dette sted og begyndte at gøre ligesom alle de andre, fordi paven havde lovet aflad til alle, som klatrede op af trinene på deres knæ og bad sin bønner. Idet han gjorde dette, kom Luther i tanke om ordene fra Habakkuk: Den retfærdige skal leve ved sin tro. Det siges, at da han huskede dette, stoppede han, rejste sig og gik ned igen og tog direkte hjem til Tyskland. Nogle siger, at reformationen begyndte på disse trappetrin.

Luther sagde det på denne måde: "Før de ord faldt mig på sinde, hadede jeg Gud og var vred på Ham, fordi Han, ikke nok med at skræmme os syndere med loven og med livets elendigheder, forværrede vores tortur yderligere med evangeliet. Men da jeg ved Guds Ånd forstod de ord – 'Den retfærdige skal leve i tro!' 'Den retfærdige skal leve i tro!' – så følte jeg mig født påny, som et nyt menneske; jeg trådte igennem de åbne døre til Guds paradis."

Vi er derfor kaldet til at leve i tro, og intet andet.

Status. Læring. Hver af disse er meningsløse og måske endda farlige uden tro. Hvad lever du i?

Af David Guzik